

Западна Тракия останѣше изцѣло въ българска власть и се построеше проектираната прѣзродопска желѣзна линия, която да свързва низината на срѣдна Марица съ Гюмюрджина и Порто-Лагосъ. Прѣзродопската линия, съ своето продължение на сѣверъ прѣзъ Стара-Загора — Борушица — Търново до Свищовъ или Русе би прѣдставяла най-кжсата желѣзнопжтна връзка на Дунава съ Бѣло-море, 480 км.)¹⁾ и би съединила сжщеврѣменно най-важнитѣ области на България. Нѣма съмнѣние, че кжсотата на пжтя ще се умаловажи много отъ високия наклонъ, особено въ южнитѣ Родопи, дѣто той мжчно може да се намали на 15‰.

Населението въ Бѣломорската низина е сжщо тѣй смѣсено, както и въ останалитѣ части на Западна Тракия. Най-голѣмъ брой иматъ турцитѣ, послѣ тѣхъ идатъ българитѣ, християни и мохамедани, и на третѣо мѣсто гърцитѣ. Евреи, арменци, цигани и други сж малко на брой. Околитѣ Гюмюрджинска градска, Гюмюрджинска селска и Ксантийска имали въ 1898 г. споредъ салнамето 98,835 жители, отъ които турци (заедно съ помаци) 77,461, българи 8,315, гърци 11,720 и разни 1,339. Споредъ екзархийската статистика отъ 1902: 117,070, отъ който турци 73,871, българи 28,078 (отъ тѣхъ 3,590 пом.), гърци 13,915 и разни 1,206. Въ края на 1914 година споредъ българското административно прѣброяване имало 137,933 души, отъ който 85,314 турци, 40,079 българи (28,220 християни и 11,859

¹⁾ Свищовъ — Порто-Лагосъ. 480
 „ — Дедеагачъ 545
 „ — Кавала 633
 „ — Солунъ 637